

Майката и смъртта.

(Приказка),

Случи се една много здрава година. Лозята и овошките дадоха много плодъ и хората живѣха въ миръ и любовъ помежду си. Пролѣтътъ и лѣтото, есенътъ и зимата се случиха много меки, та нѣма болести. Ядосана тръгна смъртъта по полята и мислѣше какъ ще си намѣри плячка. Нѣколко дни вече откакъ тя се скита, джобоветѣ ѝ се съвсѣмъ изпраздниха, а още нищо не намираше. Тъкмо когато се канѣше да се върне вече, чу едно тихо хълцане. На ниско столче, прѣдъ една бѣдна кжщичка, стоеше една дрипава жена, хванала съ ржцѣ главата си и плачеше.

— Какво ти е, защо плачешъ? — попита съчувствено смъртъта и седна до нея.

Понеже бѣше вече тъмно, жената неможа да познае смъртъта; напротивъ — тя се зарадва, че се намѣри човѣкъ, комуто да открие болката си; отри сълзитѣ си и каза:

— Ахъ, любезна госпожо, азъ съмъ бѣдна вдовица и незнамъ какъ да нахраня дѣцата си. Азъ работя отъ тъмно до тъмно и пакъ не мога да спечеля да купя хлѣбъ за всички. Пъкъ и съ много дѣца ме дари дѣдо Господъ.

Тѣзи думи на вдовицата зарадваха смъртъта. Тя си мислѣше: „Едно добро дѣло ще направя азъ, ако взема поне едничко отъ дѣцата ѝ. Вѣрвамъ да ми благодари за това“. Високо каза на жената:

— Азъ ще ти помогна, бѣдна жено. Какъ мислите, ще се съгласите ли да ми дадете едно отъ дѣцата си? При мене то ще бжде винаги сито, задоволено, нѣма да осѣща никаква нужда; тогава вие ще можете да давате по-голѣмо кжсче хлѣбъ на всѣко отъ другитѣ си дѣца. Но щомъ ми го дадете веднажъ, нѣма да си го искате никога. Щомъ веднажъ то дойде съ мене, вие не ще го видите никога вече.